

Knjiga proroka Daniela – broj osam

Proces

Jeff Pippenger

2023-12-03

Treće godine kraljevanja Jojakima, kralja Judina, dođe Nabukodonozor, kralj babilonski, na Jeruzalem i opsjede ga. I Gospod predade Jojakima, kralja Judina, u njegovu ruku, zajedno s dijelom posuđa iz doma Božjega; koje on odnese u zemlju Šinar, u dom svojega boga, i posuđe unese u riznicu svojega boga. Daniel 1,1.2.

Knjige Daniela i Otkrivenja ista su knjiga, a iste se proročke linije koje su prikazane u knjizi Daniela preuzimaju u knjizi Otkrivenja. Otkrivenje Isusa Krista predstavlja završnu proročku poruku koja se otpećuje neposredno prije završetka vremena milosti.

Istine koje su u prošlosti bile ispravno razumljene iz Knjige Otkrivenja, ali su bile zapečaćene običajem i predajom, i dalje su istina, a danas ih ponovno otpećuje Lav iz plemena Judina, te te istine sada otkrivaju svoje savršeno ispunjenje.

Istine koje su u prošlosti bile ispravno shvaćene iz knjige proroka Daniela, ali su bile zapečaćene običajem i predajom, još su uvijek istina, a danas ih Lav iz Judina plemena ponovno otpećuje, i te istine sada otkrivaju svoje savršeno ispunjenje.

Daniel je jednostavno prva od dviju knjiga koje predstavljaju Otkrivenje Isusa Krista.

Jojakim je simbol osnaženja prve poruke u reformnom pokretu. On je također simbol saveza, jer promjena imena proročki označuje početak savezničkog odnosa. Saveznički odnos u koji Bog stupa s narodom koji prije nije bio Božji saveznički narod započinje osnaženjem prve poruke.

Koji nekoć ne bijaste narod, a sada ste narod Božji; koji ne bijaste zadobili milosrđe, a sada ste zadobili milosrđe. 1 Petrova 2,10.

Simbol promjene imena koji predstavlja saveznički odnos utvrđen je time što je Abramovo ime promijenjeno u Abraham, Sarajino ime u Saru, Jakovljevo ime u Izrael te Šaulovo u Pavla. Postoje i druga svjedočanstva o tom simbolu, ali u prvome poglavlju Daniela Danielovo se ime mijenja u Baltazara, Hananijino u Šadraka, Mišaelovo u Mešaka, a Azarijino u Abed-Nega.

Kada Gospodin ulazi u saveznički odnos s nekim narodom, On istodobno prolazi mimo nekadašnjega savezničkog naroda. Jojakim predstavlja saveznički narod koji se zaobilazi, a Daniel, Hananija, Mišael i Azarija predstavljaju saveznički narod koji se tada izabire. Kada ljudi stupe u saveznički odnos, tada se ispituje hoće li održati uvjete saveza. Kušnja je predstavljena činom jedenja.

Adam i Eva pali su na kušnji činom jedenja, a kada je Bog prvi put stupio u savez s izabranim narodom, započeo je taj odnos iskušavajući ih manom. Drevni Izrael na koncu nije položio tu kušnju, ali time je pružio prvo upućivanje i prvo svjedočanstvo o činjenici da savezna kušnja nije

jednokratna kušnja, nego proces kušanja. Do desete kušnje bilo im je određeno da pomru u pustinji tijekom sljedećih četrdeset godina. Bog je potom stupio u savez s Još uom i Kalebom, pružajući tako svjedočanstvo da, kada Gospodin stupa u savez s izabranim narodom, On istodobno prolazi pokraj nekadašnjega saveznog naroda. Na kraju drevnoga Izraela, koji je ujedno bio i početak duhovnoga Izraela, posljednji proces kušanja za drevni Izrael bio je prvi proces kušanja za duhovni Izrael, a bio je prikazan kao Kruh s Neba. To je bilo unaprijed predloženo manom u prvom savezničkom procesu kušanja.

U tom procesu kušnje, koji je bio i prvi i posljednji proces kušnje, Isus je prepoznao kušnju nebeskoga Kruha kada je rekao da oni koji su njegov saveznički narod moraju jesti njegovo tijelo i piti njegovu krv. Tom je prigodom izgubio više učenika nego u bilo kojem drugom trenutku svoje službe. Ta je kontroverza u njegovoj službi bila vrhunac prikaza savezničkoga procesa kušnje, a sestra White opširno komentira taj događaj u Čezniji vjekova, gdje je naslov poglavlja „Krizu u Galileji”. Ime Galileja znači „šarka” ili „prekretnica”, a u tome poglavlju ona izlaže zašto su se učenici odvratili od njega. Odbili su primijeniti njegovo svjedočanstvo o zahtjevu da jedu njegovo tijelo i piju njegovu krv pravilnom proročkom metodologijom. Ustanovila je da su se držali običaja i predaja proročkih pojmova koje je Sotona usadio u biblijsko razumijevanje drevnoga Izraela. Ta su im nerazumijevanja pružila ono što su smatrali izgovorom da njegove riječi primijene doslovno, a ne duhovno. Ona također ističe da oni koji su se „odvratili” od Isusa (Galileja), koji su prepoznati u šestome poglavlju Ivanova evanđelja (Ivan 6,66), više nikada nisu hodili s njime.

Kao što je to bio slučaj s prvim, tako i s posljednjim savezom u procesu kušnje drevnoga Izraela, nalazimo da, kada Bog stupa u saveznički odnos s izabranim narodom, On istodobno zaobilazi prijašnji saveznički narod. Također nalazimo da On taj narod kuša, ne jednom jedinom kušnjom, nego procesom kušnje. Također vidimo da je proces kušnje predložen nečim što se treba jesti. Također nalazimo da hrana predstavlja Riječ Božju te da kušnja uključuje izbor između dviju vrsta hrane koje se jedu. Hoćemo li jesti sa svakoga stabla za koje je Bog rekao da s njega možemo jesti, ili ćemo jesti sa stabla s kojega nam je zabranio jesti? Također nalazimo da izbor onoga što ćemo jesti uključuje i kušnju načina na koji jedemo ponuđenu hranu.

Na svršetku duhovnog Izraela, u vrijeme mileritskog pokreta, prva je poruka bila osnažena 11. kolovoza 1840. Jojakim ovdje predstavlja protestante koji se tada odvođe u Babilon kako bi postali njegove kćeri. Bili su suočeni s kušnjom kada je anđeo iz Otkrivenja deset sišao i imao u svojoj ruci otvorenu knjižicu. Kao što se Jojakim pobunio protiv zahtjeva Nabukodonozorovih te je potom bio odveden u sužanjstvo, tako su i protestanti odbili jesti hranu iz anđelove ruke, na temelju predaja i običaja koje su sa sobom iznijeli iz Mračnoga doba.

Do proljeća 1844. proces kušnje dosegao je „prekretnicu” za Jojakima i protestante, i baš kao u prvom procesu kušnje duhovnog Izraela, oni su se „odvratili” i više nisu hodili s Isusom. U toj povijesti Daniel, Hananija, Mišael i Azarija predstavljaju milerite, koji su izabrali jesti malu knjižicu koja im je bila slatka u ustima, ali je postala gorka u njihovoj utrobi.

Ako uključimo Adama i Evu, imamo četiri klasična svjedoka da je kušnja predstavljena činom jedenja. Imamo nekoliko proročkih svjedoka, koji svi nose obilježje prvoga i posljednjega.

Svjedočanstvo o kušnji mane jest prvo svjedočanstvo, a kušnja Kruha s Neba jest i prva kušnja za duhovni Izrael, dok je ujedno i posljednje svjedočanstvo za drevni Izrael. Kušnja male knjižice jest i prva i posljednja. Ona je kraj lutanja duhovnog Izraela kao crkve u pustinji, a ujedno je i početak onih koji su bili izabrani da budu posljednji denominirani Božji narod. Milleriti su bili početak Božjega denominiranog naroda, koji je trebao biti prepoznat kao pravi rog protestantizma. Postoji nekoliko svjedoka o procesu kušnje koji započinje kada prva poruka bude osnažena.

U tim procesima kušnje dolazi „prekretnica“, pri kojoj se gotovo svi učenici odvrću. Na svjedočanstvo Jošue i Kaleba sav se Izrael odvratio i nastojao vratiti u Egipat. U crkvi u Galileji većina se učenika odvratila. Budući da je Isus Alfa i Omega, „prekretnica“ koja je prikazana na kraju procesa kušnje također je oslikana i na početku procesa kušnje. Kad je mana prvi put bila dana drevnom Izraelu, bilo je onih koji su se odmah odvratili od uputa. Prilikom Kristova krštenja On se odvratio i otišao u pustinju. Sestra White rabi simbol prekretnice na vrlo poučan način.

„Postoje razdoblja koja predstavljaju prekretnice u povijesti naroda i Crkve. U Božjoj providnosti, kada nastupe te različite krize, daje se svjetlo za to vrijeme. Ako se ono primi, slijedi duhovni napredak; ako se odbaci, slijede duhovno nazadovanje i brodolom. Gospodin je u svojoj Riječi razotkrio prodorno djelo evanđelja kako se ono odvijalo u prošlosti i kako će se odvijati u budućnosti, sve do završnog sukoba, kada će sotonske sile poduzeti svoj posljednji čudesni pokret. Iz te Riječi razumijemo da su sada na djelu sile koje će uvesti posljednji veliki sukob između dobra i zla — između Sotone, kneza tame, i Krista, Kneza života. Ali budućí trijumf ljudi koji ljube i boje se Boga jednako je siguran kao što je Njegovo prijestolje utvrđeno na nebesima.” Bible Echo, 26. kolovoza 1895.

Kad je mana prvi put bila dana drevnom Izraelu, dano je svjetlo za tu povijest. Pri Kristovu krštenju dano je svjetlo za tu povijest. Dana 11. kolovoza 1840. dano je svjetlo za tu povijest. Svaka od tih prijelomnih točaka označava početak procesa kušnje koji se naposljetku završava na drugoj prijelomnoj točki, kada se narod prijašnjega Saveza odvrća i više ne hodi s Kristom.

Budući da ti različiti procesi kušnje predstavljaju i proces kušnje za narod prijašnjega saveza i za narod novoga saveza, postoje dva završetka procesa kušnje. Završetak procesa kušnje, a stoga i konačna prekretnica za protestante u milleritskoj povijesti, bilo je proljeće 1844. Završetak procesa kušnje (u jesen 1844.), odnosno prekretnica za same millerite, nastupio je nakon prekretnice za prijašnji Božji narod.

U povijesti Krista, proces kušnje označen je time što je dvaput očistio hram, jednom na početku svoje službe, a potom ponovno na kraju svoje službe.

„Kad je Isus započeo svoju javnu službu, očistio je Hram od njegova svetogrđem oskvrnjenja. Među posljednjim činima Njegove službe bilo je drugo čišćenje Hrama. Tako su i u posljednjem djelu opomene svijetu crkvama upućena dva različita poziva. Poruka drugoga anđela glasi: ‘Pade, pade Babilon, grad veliki, jer vinom gnjeva bluda svojega napoji sve narode’ (Otkrivenje 14,8). A u silnome pokliču poruke trećega anđela čuje se glas s neba kako govori: ‘Izđite iz nje, narode moj, da ne budete sudionici u grijesima njezinim i da ne primite od zala njezinih. Jer grijesi njezini dopriješe do neba, i Bog se spomenu njezinih nepravdi’

(Otkrivenje 18,4. 5).” Selected Messages, knjiga 2, 118.

Proces kušnje dvaju Kristovih čišćenja hrama usklađen je s trećim poglavljem Malahije u spisima Duha proroštva.

„Čisteći hram od kupaca i prodavača ovoga svijeta, Isus je objavio svoju zadaću da očisti srce od nečistoće grijeha — od zemaljskih želja, sebičnih požuda i zlih navika koje kvare dušu. Naveden citat iz Malahije 3,1–3.” Želja vjekova, 161.

Čišćenje Božjega naroda predstavlja proces ispitivanja koji se uvijek iznova poistovjećuje s nekoliko proročkih linija. Svaka referenca, počevši od Adama i Eve pa sve do mileritske povijesti, predstavlja čišćenje sto četrdeset i četiri tisuće.

„U posljednjim danima povijesti ove zemlje, Božji savez s njegovim narodom koji drži njegove zapovijedi treba biti obnovljen.“ Review and Herald, 26. veljače 1914.

Proces čišćenja sto četrdeset i četiri tisuće prvo je upućivanje u knjizi proroka Daniela, koja je prva od dviju knjiga što zajedno predstavljaju Otkrivenje Isusa Krista, zapečaćeno neposredno prije nego što se zaključi vrijeme milosti za čovječanstvo. Proces čišćenja sto četrdeset i četiri tisuće prikazan je i kao proces pečaćenja. Kada je 11. rujna 2001. započela prva poruka o procesu čišćenja i pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće, to je bila prekretnica za crkvu i za svijet. U osamnaestom poglavlju Otkrivenja tada je stigao anđeo koji rasvjetljuje svijet svojom slavom. Ipak, u Otkrivenju osamnaest anđeo nije prikazan kao da u ruci ima išta za jelo — ali to je ondje. Ondje je mala knjiga. Oni koji odluče jesti metodologiju koju prorok Izaija predstavlja kao „redak na redak“ mogu je lako prepoznati.

Primjenjujući načelo „redak na redak“, razumijemo da je, kada je Krist sišao 11. rujna 2001., također imao i „malu knjigu“, koja je bila predočena kao „mana“, „kruh nebeski“ i „mala knjiga“. No 11. rujna 2001. nekadašnji izabrani narod, predöčen Jojakimom, izabrao je držati se običaja i predaja adventizma te je potom započeo svoj hod u babilonsko sužanjstvo, koje će se dovršiti pri nedjeljnom zakonu.

„Odakle sada riječ koju sam navodno izjavila da će New York biti zbrisan plimnim valom? To ja nikada nisam rekla. Rekla sam, dok sam promatrala kako se ondje uzdižu velike zgrade, kat za katom: ‘Kakvi će se strašni prizori odigrati kada Gospod ustane da silno potrese zemlju! Tada će se ispuniti riječi iz Otkrivenja 18,1–3.’ Cijelo osamnaesto poglavlje Otkrivenja upozorenje je na ono što dolazi na zemlju. Ali nemam nikakvu posebnu svjetlost u pogledu onoga što dolazi na New York, osim što znam da će jednoga dana ondje velike zgrade biti oborene okretanjem i prevrtanjem Božje sile. Iz svjetlosti koja mi je dana znam da je uništenje u svijetu. Jedna riječ od Gospoda, jedan dodir njegove silne moći, i ove će goleme građevine pasti. Odigrat će se prizori čiju strahotu ne možemo ni zamisliti.“ Review and Herald, 5. srpnja 1906.

Kada su „velike zgrade“ „New Yorka“ bile „srušene obrtanjem i preokretanjem Božje sile“ 11. rujna 2001., svjetlost anđela iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja ispunila je svu zemlju, jer je nastupila prekretnica u povijesti zemaljske zvijeri iz trinaestog poglavlja Otkrivenja.

„Postoje razdoblja koja predstavljaju prekretnice u povijesti naroda i Crkve. U Božjoj providnosti, kada nastupe te različite krize, daje se svjetlo za to vrijeme. Ako se primi, slijedi duhovni napredak; ako se odbaci, slijede duhovno nazadovanje i brodolom.“ Bible Echo, 26. kolovoza 1895.

Kada je svjetlo anđela iz Otkrivenja osamnaest stiglo 11. rujna 2001., oni koji su primili svjetlo duhovno su napredovali, a oni koji su svjetlo odbacili duhovno su nazadovali te započeli svoje buntovno putovanje dalje prema svojoj konačnoj prekretnici, zakonu o nedjelji, gdje zauvijek doživljavaju brodolom svojega ispovijedanja kao vjesnika trećega anđela. Oni u Galileji koji su se odvratili i više nisu hodili s Kristom u Ivanu 6,66, odvrćali su se od svjetla koje je najprije stiglo pri njegovu krštenju, gdje je prva poruka te povijesti kušnje bila osnažena. U prvom poglavlju Daniela prikazane su dvije skupine štovatelja u povijesti kada je prva poruka osnažena. Jojakim predstavlja one koji doživljavaju brodolom vjere, a Daniel, Hananija, Mišael i Azarija predstavljaju vjerne.

Treće godine kraljevanja Jojakima, kralja Judina, dođe Nabukodonozor, kralj babilonski, na Jeruzalem i opsjede ga. I Gospodin predade u njegovu ruku Jojakima, kralja Judina, i dio posuda iz doma Božjega; te ih on odnese u zemlju Šinar, u dom svojega boga, i unese posude u riznicu svojega boga. I kralj zapovjedi Ašpenazu, poglavaru svojih dvorana, da dovede neke od sinova Izraelovih, i od kraljevskoga roda, i od knezova; mladiće na kojima nije bilo nikakve mane, nego su bili lijepa izgleda, vješti u svakoj mudrosti, upućeni u znanje, razumni u znanosti, i takve koji su imali sposobnost služiti u kraljevoj palači, te da ih pouči pismu i jeziku Kaldejaca. I kralj im odredi dnevni obrok od kraljevskih jela i od vina koje je on pio, da ih tako hrane tri godine, kako bi na svršetku toga vremena mogli stupiti pred kralja. A među njima bijahu od sinova Judinih: Daniel, Hananija, Mišael i Azarija. Njima poglavar dvorana nadjenu druga imena: Danielu nadjenu ime Beltšasar, Hananiji Šadrak, Mišaelu Mešak, a Azariji Abednego. Ali Daniel odluči u svome srcu da se neće onečistiti dijelom kraljevskih jela ni vinom koje je on pio; stoga zamoli poglavara dvorana da se ne mora onečistiti. Daniel 1:1-8.

Daniel, Hananija, Mišael i Azarija bili su sinovi Jude. Bili su učinjeni uškopljenicima, predstavljajući tako završni naraštaj adventizma. Nebukadnezar je, kao i mnogi drevni kraljevi, dao uškopiti četvoricu judejskih mladića kako bi uklonio svaku zabrinutost koju bi kralj mogao imati dok su služili kao robovi i dolazili u dodir s kraljevim ženama i priležnicama.

Simbolično, ono predstavlja posljednji naraštaj adventizma, jer nakon ove četvorice više ne bi bilo loze Judine. Četiri je simbol sveopćega, te stoga predstavlja posljednji naraštaj adventista sedmoga dana diljem svijeta koji 11. rujna 2001. prepoznaju kao ispunjenje Božje proročke Riječi.

Ti adventisti sedmoga dana predmet su Božje proročke Riječi, jer su oni pozvani biti sto četrdeset i četiri tisuće. Ipak, njihovo proročko nasljeđe započelo je pobunom njihovih otaca 1863. godine. Tu je početnu pobunu gotovo nemoguće prepoznati, jer je prekrivena predajama i običajima četiriju naraštaja sve veće pobune. Premda ju je teško prepoznati, ona se mora vidjeti i priznati, kao što Daniel na kraju čini u devetom poglavlju knjige proroka Daniela. To je učinio prepoznajući istinu koja se nalazi u Božjoj proročkoj Riječi.

Pobuna od koje su Daniel i tri dostojanstvenika izravno potekli bila je odbijanje njihova oca da ostane odvojen od poganskih utjecaja koji su ih okruživali. Godine 1863. laodicejski adventizam vratio se biblijskoj metodologiji otpaloga protestantizma i katolicizma kako bi podupro svoje odbacivanje Millerova poistovjećanja „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset i šest. Ta je pobuna za Daniela i tri dostojanstvenika bila predstavljena kraljem Ezekijom.

Kralj Ezekija usrdno je molio Gospoda da ne umre, i njegova je molitva bila uslišana kada mu je Gospod dao još petnaest godina. Time je potom postao otac Manašea, jednoga od najopakijih Judinih kraljeva, ali i kralja koji označava početak postupnoga sedmerostupanjskog osvajanja i porobljavanja Jude. Godine 1856. Istiniti Svjedok došao je pokucati na vrata laodicejskog adventizma, ali oni su izabrali živjeti, a ne umrijeti sebi. Do 1863. ponovno su sagradili „Jerihon“ i započeli sve jaču pobunu koja ih je na koncu spriječila da prepoznaju 11. rujna 2001. kao početak svojega trostupanjskog putovanja u ropstvo duhovnog Babilona, koje završava nedjeljnim zakonom.

Za kralja Ezekiju, 1863. godina došla je kada je njegova molitva da živi bila uslišana. Gospodin je dao znak da je njegova molitva prihvaćena. Bog je potvrdio molitvu pomaknuvši sunce, a Babilonci su vidjeli Božje djelovanje na nebesima, premda nisu znali što ono znači. Tada su Babilonci došli u Jeruzalem da doznaju o Bogu koji ima moć upravljati suncem. Umjesto da proslavi Boga Neba, kralj Ezekija, umjesto da umre sebi, odlučio je proslaviti svoj hram i svoj grad umjesto Boga koji je izabrao staviti svoje ime u taj hram i taj grad.

Ta je pobuna donijela proročanstvo da će djeca iz njegove krvne loze postati robovi i uškopljenici u Babilonu. Ta su djeca bila Daniel, Hananija, Mišael i Azarija te predstavljaju duhovni posljednji naraštaj onih adventista sedmoga dana koji 11. rujna 2001. prepoznaju kao prijelomnicu u povijesti naroda svijeta i crkve, kada je dano svjetlo koje treba iskušati i zapečatiti sto četrdeset i četiri tisuće.

U one dane razbolje se Ezekija nasmrt. I prorok Izaija, sin Amosov, dođe k njemu i reče mu: Ovako govori Gospodin: Uredi dom svoj, jer ćeš umrijeti, a nećeš živjeti. Tada on okrenu lice svoje prema zidu i pomoli se Gospodinu govoreći: Molim te, Gospodine, sjeti se sada kako sam hodio pred tobom u istini i savršenim srcem i činio što je dobro u tvojim očima. I Ezekija gorko zaplaka. I dogodi se, prije nego što je Izaija izašao u srednje predvorje, da mu dođe riječ Gospodnja govoreći: Vрати se i reci Ezekiji, vođi moga naroda: Ovako govori Gospodin, Bog Davida, oca tvojega: Čuo sam tvoju molitvu, vidio sam tvoje suze; evo, iscijelit ću te: trećega dana uzaći ćeš u Dom Gospodnji. I dodat ću tvojim danima petnaest godina; i izbavit ću tebe i ovaj grad iz ruke kralja asirskoga; i branit ću ovaj grad poradi sebe i poradi sluge svojega Davida. I Izaija reče: Uzmite oblog od smokava. I uzeše ga te ga staviše na čir, i on ozdravi. A Ezekija reče Izaiji: Koji će biti znak da će me Gospodin iscijeliti i da ću trećega dana uzaći u Dom Gospodnji? I Izaija reče: Ovo će ti biti znak od Gospodina da će Gospodin učiniti što je rekao: hoće li sjena poći naprijed deset stupnjeva ili se vratiti natrag deset stupnjeva? I Ezekija odgovori: Lako je sjeni sići deset stupnjeva; ne, nego neka se sjena vrati natrag deset stupnjeva. I prorok Izaija zavapi Gospodinu; i on vrati sjenu deset stupnjeva natrag, po kojima je sišla na Ahazovu sunčaniku. U ono vrijeme Berodak-Baladan, sin Baladanov, kralj

babilonski, posla pisma i dar Ezekiji, jer je čuo da je Ezekija bio bolestan. I Ezekija ih poslušao i pokaže im sav dom svojih dragocjenosti: srebro i zlato, miomirise i dragocjenu pomast, i sav svoj arsenal, i sve što se našlo u njegovim riznicama; nije bilo ničega u njegovu domu ni u svem njegovu gospodstvu što im Ezekija nije pokazao. Tada dođe prorok Izaija kralju Ezekiji i reče mu: Što su rekli ti ljudi? I odakle su došli k tebi? A Ezekija reče: Došli su iz daleke zemlje, iz Babilona. I on reče: Što su vidjeli u tvojoj kući? A Ezekija odgovori: Vidjeli su sve što je u mojoj kući; nema ničega među mojim riznicama što im nisam pokazao. Tada Izaija reče Ezekiji: Čuj riječ Gospodnju. Evo, dolaze dani kada će sve što je u tvojoj kući, i što su tvoji oci spremili do ovoga dana, biti odneseno u Babilon; ništa neće ostati, govori Gospodin. I od tvojih sinova koji će izaći iz tebe, koje ćeš roditi, uzet će; i oni će biti dvorani u palači kralja babilonskoga. Tada Ezekija reče Izaiji: Dobra je riječ Gospodnja koju si izrekao. I reče: Nije li dobro ako bude mira i istine u moje dane? A ostala djela Ezekijina i sva njegova moć, i kako je načinio jezero i vodovod te doveo vodu u grad, nije li to zapisano u Knjizi ljetopisa kraljeva Judinih? I Ezekija počinu sa svojim ocima, a na njegovo se mjesto zakralji Manaše, sin njegov. 2 Kraljevima 20,1–21.

Sljedeći redak kaže:

Manaše je imao dvanaest godina kad je počeo kraljevati, i kraljevao je pedeset i pet godina u Jeruzalemu. A ime njegove majke bijaše Hefziba. 2. Kraljevima 21,1.

Kakav bi bio ishod da je kralj Ezekija prihvatio Gospodnju volju, jednostavno uredio svoj dom i umro? Bilo mu je dano još petnaest godina, a tri godine poslije rodio se opaki Manaše. Što bi se dogodilo 1856. godine da je adventizam prihvatio prijelaz iz Filadelfije u Laodiceju, uredio svoj dom i sačuvao netaknutima temeljne istine Williama Millera? Pretpostavljam da odgovor na to pitanje nikada nećemo saznati, ali ono što znamo jest da je „Daniel odlučio u svom srcu da se neće okaljati jelom s kraljeva stola ni vinom koje je on pio.”

Nastavit ćemo prvo poglavlje Danijela u sljedećem članku.